

Taş Gibi Soğuk, Buz Gibi Kaygan

Karlı bir gününün sabahında açtı gözlerini, ağır ve ağdalı bir düşünce hakimdi kafasına ve uzunca bir süre bembeyaz tavandaki pürüzlü duvarı irdeledi bakışlarıyla. Hareket etmek istiyordu bedeni ama ceset gibiydi, yattığı yerden bir türlü kalkamıyordu. Oysa ki sabah erken yola çıkacağı için o akşam erkenden yatmıştı fakat oldukça huzursuz bir gece geçirmişti. *Gitmesem mi acaba*, diye düşündü bir süre ama tüm planlar yapılmıştı. Kendisini bekleyen insanlar ve taşıdığı sorumluluk duygusu ona adeta içgüdüsel olarak gitmesini emrediyordu.

Birkaç dakika daha öylece kaldıktan sonra kendine geldi, usulca toparlanarak kalktı yerinden ve banyoya doğru ilerledi. Çeşmeden akan dupduru su biraz daha kendine gelmesine, naneli diş macunu ise içini bir nebze de olsa ferahlatmaya yetmişti. Odasına doğru tekrar ilerledi ve akşamdan hazırladığı bavuluna son olarak telefonunun şarj aletini, parfümünü, diş fırçasını koydu ve bavulun fermuarını çekti. Sonra onu kapının önünde hazırda bekleyen ayakkabılarının yanına koyarak hızla mutfığa doğru yöneldi. Zaman daralmıştı, buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkardı, alelacele bir şeyler atıştırıp saatine baktı. Çıkması gerekiyordu artık, kapıya doğru yönelip ayakkabılarını giydi. Tam kapıyı kapatıp çıkmıştı ki aklına fotoğraf makinesi geldi. Ani bir manevra yaparak kilidi açtı. Dün akşam şarja taktığı bataryayı çıkartıp hızla fotoğraf makinesine taktı ve fotoğraf çantasını da alarak evden ayrıldı.

Dışarıda lapa lapa bir kar yağıyordu, kar lastiklerini de takmıştı ama yolculuk yoğun kar yağışı nedeniyle oldukça yorucu geçiyordu. Zorlu geçen birkaç saatin sonunda artık Afyon civarlarına kadar gelmişti. Trafik o kadar yoğundu ki bir turlu ilerlemek bilmiyordu. *Sabahtan beri içimdeki sıkıntidan belliydi zaten bu yolun bitmeyeceği*, diye geçirdi içinden ve dinlenmek için ıssız bir yer gzune kestirmeye çalıştı. Ancak ne mümkün, her yer büyüklü kkl ardı arkasına sıralanmış araçlarla doluydu. *Galiba ileride bir yerlerde trafik kazası var*, diye homurdandı ve el frenini bir hışımla çekerek arabadan aşağı indi. Biraz ileri doğru giderek kendisi gibi arabadan inmiş olan birkaç kişiye doğru usulca yaklaştı. Onlar da kendi aralarında ileride bir kazanın olmuş olabileceğinden bahsediyorlardı. Bir süre onlara kulak misafiri oldu ancak konuşmalara daha fazla dayanamayarak arabasına doğru geri döndü.

Tam arabanın kapısını açmıştı ki içeri girmekten vazgeçti ve sol n kaputa sırtını yaslayarak bir kez daha yere doğru bakışlarını dikti. Derin düşüncelere dalmıştı, ta ki ansızın alan korna sesiyle irkilene kadar... Kafasını hafifçe yukarı doğru kaldırdığı anda ise gördüğü manzara adeta ayaklarını yerden kesti. *Doğa, donuk ve dondurucu olduğu kadar büyüleyici ve etkileyici de*, diyerek kendi kendine mırıldandı ve yan koltuğunda duran fotoğraf makinesini almak için arabaya doğru ellerini uzattı. O anı hapsedmek için deklanşöre basarken, *uzun, kıvrımlı, taş gibi soğuk, buz gibi kaygan bir zeminde ilerleyen ve kurumuş otlar arasında geçen hayatımın acaba hangi dnemecindeyim*, sorusu aklından geçti. İçi rahatlamıştı; çünkü yüreğinde artık avını yakalamış bir avcının heyecanını hissediyordu. Apar topar yeniden arabasına binip kendisini bekleyen olaylar ve alınması gereken kararlara doğru yol almaya devam etti.

Derya Baykan
17.05.2020